

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 17, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:762](#) 24-05-2022

Poging brandstichting van personenauto.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:763](#) 24-05-2022

Noodweer(exces) bij aanhouding moeder en dochter.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:756](#) 24-05-2022

Innerlijke tegenstrijdigheid door bewezenverklaring van zowel oplichting als verduistering met betrekking tot dezelfde geldbedragen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:726](#) 24-05-2022

Terugwijzingsopdracht: waarover moet het hof beslissen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:714](#) 24-05-2022

Kon hof duur van gijzeling op 365 dagen bepalen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:761](#) 24-05-2022

Niet-ontvankelijkheid hoger beroep, vertaling mededeling uitspraak.

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid hoger beroep, vertaling mededeling uitspraak.

Niet-ontvankelijkheid hoger beroep, vertaling mededeling uitspraak.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte niet-ontvankelijk is in het hoger beroep.

Artikel 366 lid 1 Sv bepaalt dat de officier van justitie – behoudens de uitzonderingen die zijn vermeld in het tweede lid van artikel 366 Sv – de mededeling van het vonnis dat de beslissing van de rechtbank op grond van artikel 349, 351 of 352 lid 2 Sv bevat en dat buiten de aanwezigheid van de verdachte is uitgesproken, zo spoedig mogelijk aan de verdachte betekent. Die mededeling bevat tevens de in artikel 366 lid 3 Sv genoemde gegevens. Het vierde lid van artikel 366 Sv bepaalt dat aan de verdachte die de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst, een schriftelijke vertaling van de mededeling in een voor hem begrijpelijke taal wordt verstrekt. Deze regeling beoogt te waarborgen dat ook de verdachte die de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst, in kennis wordt gesteld van de onderdelen van het vonnis die van belang zijn met het oog op de mogelijkheid van het instellen van hoger beroep. (Vgl. HR 21 april 2020, ECLI:NL:HR:2020:770, r.o. 2.4.)

De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger beroep door de verdachte, zoals in het onderhavige geval, betekent in de regel dat deze niet in dat hoger beroep kan worden ontvangen. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend niet worden verbonden, indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn (vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5706). Van zo'n geval kan sprake zijn indien de verdachte in strijd met artikel 366 lid 4 Sv niet een schriftelijke vertaling van de mededeling als bedoeld in artikel 366 lid 1 en lid 3 Sv in een voor hem begrijpelijke taal heeft ontvangen (vgl. HR 8 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1534).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst en dat aan hem in persoon een mededeling van de uitspraak is uitgereikt. Uit de stukken van

het rechtsgeding volgt dat de mededeling van de uitspraak in strijd met artikel 366 lid 4 Sv niet in de Poolse taal is vertaald. Gelet daarop is het oordeel van het hof dat de overschrijding van de beroepstermijn niet verontschuldigbaar is, niet zonder meer begrijpelijk. Dat het hof heeft vastgesteld dat de mededeling van de uitspraak door de politie aan de verdachte is uitgereikt met de mededeling 'dat hij met de brief naar de advocaat moet gaan' maar dat de verdachte 'niet direct actie [heeft] ondernomen', maakt dat niet anders, nu daaruit niet volgt dat de verdachte in kennis is gesteld van wat voor hem van belang was met het oog op de mogelijkheid van het instellen van hoger beroep.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:761

Zaaknummer: 20/03121

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en J.C.A.M. Claasens

Advocaten: D.A.W. Dekker

Wetsartikelen: 408 Sv en 366 Sv

RECHTSPRAAK

Kon hof duur van gijzeling op 365 dagen bepalen?

Kon hof duur van gijzeling op 365 dagen bepalen?

Het cassatiemiddel klaagt dat met betrekking tot de opgelegde schadevergoedingsmaatregelen de duur van de gijzeling is bepaald op in totaal 365 dagen.

Het hof heeft de verdachte voor een feit dat is begaan op 7 juli 2018 de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van de in het arrest genoemde slachtoffers [benadeelde 1] en [benadeelde 2] de in het arrest vermelde bedragen te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door respectievelijk 304 en 61 dagen gijzeling.

Op grond van artikel 36f lid 5 Sr bepaalt de rechter bij de oplegging van de maatregel de duur volgens welke met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling kan worden toegepast. De duur van de gijzeling belooft ten hoogste één jaar, waarbij in deze zaak geldt dat onder één jaar 360 dagen moet worden verstaan (vgl. HR 19 april 2022, ECLI:NL:HR:2022:498). Redelijke wetsuitleg van artikel 60a Sr brengt daarbij met zich dat in geval van samenloop zoals bedoeld in artikel 57 en 58 Sr, de totale duur van de gijzeling voor de schadevergoedingsmaatregelen het in artikel 24c lid 3 Sr bepaalde maximum van één jaar niet mag overschrijden.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof vernietigen en rekening houdend met de wettelijk bepaalde maximumduur van in totaal één jaar, bepalen dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van de na te melden duur kan worden toegepast.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de gijzeling die is verbonden aan de opgelegde schadevergoedingsmaatregelen; bepaalt dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het slachtoffer [benadeelde 1] gijzeling van 300 dagen kan worden toegepast en ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het slachtoffer [benadeelde 2] gijzeling van 60 dagen kan worden toegepast; en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:714

Zaaknummer: 21/00569

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: A. Boumanjal en J. Kuijper

Wetsartikelen: 24c Sr

RECHTSPRAAK

Terugwijzingsopdracht: waarover moet het hof beslissen?

Terugwijzingsopdracht: waarover moet het hof beslissen?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof de terugwijzingsopdracht van de Hoge Raad heeft miskend.

De rechter naar wie de Hoge Raad na (gedeeltelijke) vernietiging van een uitspraak de zaak heeft verwezen of teruggewezen, is gebonden aan de beslissing die de Hoge Raad heeft gegeven (vgl. HR 27 februari 1996, ECLI:NL:HR:1996:AD2500). Dit brengt mee dat het hof op grond van de beslissing van de Hoge Raad de zaak opnieuw had moeten berechten en afdoen wat betreft de strafoplegging en de vordering van de benadeelde partij. Het hof heeft deze terugwijzingsopdracht van de Hoge Raad miskend.

Dit hoeft echter niet tot cassatie te leiden. Nu de bij de uitspraak van het hof van 15 juni 2017 opgelegde straf bij het arrest van de Hoge Raad van 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901 is vernietigd en daarmee is vervallen, heeft de verdachte geen belang bij zijn klacht.

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:726

Zaaknummer: 21/00597

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Innerlijke tegenstrijdigheid door bewezenverklaring van zowel oplichting als verduistering met betrekking tot dezelfde geldbedragen?

Innerlijke tegenstrijdigheid door bewezenverklaring van zowel oplichting als verduistering met betrekking tot dezelfde geldbedragen?

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring innerlijk tegenstrijdig is nu deze inhoudt enerzijds dat de verdachte door oplichting geldbedragen heeft verkregen van derden en anderzijds dat de verdachte deze bedragen anders dan door misdrijf onder zich had en zich wederrechtelijk heeft toegeëigend.

Het hof heeft het bewezen verklaarde gekwalificeerd als de voortgezette handeling van oplichting en verduistering, meermalen gepleegd. De overige bewezen verklaarde feiten zijn door het hof gekwalificeerd als (feit 3) het plegen van witwassen een gewoonte maken en (feit 4) valsheid in geschrift en als (feit 1) bedrieglijke bankbreuk en (feit 2) opzettelijk gebruik maken van een vals geschrift, als bedoeld in artikel 225 lid 1 Sr, als ware het echt en onvervalst. Het hof heeft de verdachte voor alle bewezen verklaarde feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaren en heeft de publicatie van zijn arrest, inclusief de vermelding van de personalia van de verdachte, na het onherroepelijk worden van het arrest gelast.

Het bestanddeel goed 'dat hij anders dan door misdrijf onder zich heeft' uit artikel 321 Sr moet zo worden uitgelegd dat niet enig door de verdachte begaan misdrijf ertoe heeft geleid dat hij dat goed onder zich heeft gekregen (vgl. HR 13 november 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD4573).

Het hof heeft onder meer bewezen verklaard dat de verdachte geldbedragen die hij van de aangevers ter investering had ontvangen – kort gezegd – heeft verduisterd. De bewezenverklaring dat de verdachte die geldbedragen 'anders dan door misdrijf onder zich had' is echter niet begrijpelijk, nu het hof tevens (cumulatief) heeft bewezen verklaard dat de verdachte (al dan niet handelend onder de naam van zijn eenmanszaak [A]) de aangevers – kort gezegd – door oplichting heeft bewogen tot afgifte van die geldbedragen aan hem.

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad zal de verdachte vrijspreken van de

ten laste gelegde verduistering(en) en de kwalificatie van het bewezen verklaarde aanpassen.

De Hoge Raad zal het cassatieberoep voor het overige verwerpen omdat de verdachte onvoldoende belang heeft bij een verdere vernietiging van de uitspraak. Door de onder 2.4 bedoelde vrijspraak en aanpassing van de kwalificatie worden de aard en de ernst van hetgeen in de bestreden uitspraak overigens ten laste van de verdachte is bewezen verklaard niet aangetast, mede in aanmerking genomen dat het hof bij de strafoplegging ook slechts toepassing heeft gegeven aan artikel 326 lid 1 Sr (oplichting) door op grond van artikel 56 lid 1 Sr uit te gaan van een voortgezette handeling van oplichting en verduistering.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de bewezenverklaring van de onder 1 in de tenlastelegging na de woorden 'en/of' omschreven verduistering(en), en de kwalificatie van het in die zaak onder 1 bewezen verklaarde; spreekt de verdachte vrij van de in die zaak onder 1 in de tenlastelegging na de woorden 'en/of' omschreven verduistering(en); kwalificeert het in die zaak onder 1 bewezen verklaarde als oplichting, meermalen gepleegd; en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:756

Zaaknummer: 21/00017

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 326 Sr en 321 Sr

RECHTSPRAAK

Noodweer(exces) bij aanhouding moeder en dochter.

Noodweer(exces) bij aanhouding moeder en dochter.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie mishandeling meermalen is bewezen verklaard, over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer(exces).

Het hof heeft de in hoger beroep door de verdediging gevoerde verweren, waaronder het verweer dat de verdachte een beroep kan doen op noodweer(exces), als volgt verworpen:

‘Het hof neemt op grond van de bevindingen van de bij het voorliggende incident betrokken politieambtenaren het volgende als vaststaand aan.

Op 22 juli 2019 omstreeks 9.50 uur kregen hoofdagent en inspecteur de opdracht om naar De Walborg, een instelling voor noodopvang van dak- en thuislozen in Amsterdam, te gaan, alwaar twee Ghanese dames niet wilden vertrekken. De hoofdagent en inspecteur zijn om 10.02 uur ter plaatse gekomen en hebben toen eerst gesproken met medewerkers van De Walborg, onder wie een leidinggevende, die uitlegden dat de dames het pand uiterlijk om 09.00 uur hadden moeten verlaten, maar dat zij dit niet hadden gedaan. De hoofdagent en inspecteur, die in uniform waren gekleed, zijn naar de kamer van de betreffende dames (naar later bleek: de verdachte en haar dochter) gelopen en hebben hen meegedeeld dat zij op last van het personeel de noodopvang moesten verlaten. De verdachte en haar dochter gaven hierop op luide toon te kennen dat zij er niet aan dachten om te vertrekken en dat hun advocaat had gezegd dat zij mochten blijven. De hoofdagent en inspecteur hebben de verdachte en haar dochter vervolgens gesommeerd de kamer op te ruimen en hun spullen te pakken. Daarna hebben hoofdagent en inspecteur de kamer verlaten. Na 30 minuten bleek dat er nog niets was opgeruimd. Hierop hebben de hoofdagent en inspecteur de verdachte en haar dochter nog eens vijf minuten de tijd gegeven voor het inpakken van hun spullen. Na het verstrijken van die laatste termijn hebben de hoofdagent en inspecteur de verdachte en haar dochter een laatste waarschuwing gegeven en daarbij gezegd dat als zij niet uit eigener beweging zouden vertrekken, zij daarbij fysiek zouden worden geholpen. Omdat de verdachte

en haar dochter ook toen nog steeds geen aanstalten maakten om te vertrekken, hebben de hoofdagent en inspecteur de dochter van de verdachte samen met hun inmiddels ter plaatse gekomen collega's vastgepakt en de kamer uit getrokken. Om te voorkomen dat de verdachte zich met de aanhouding van haar dochter zou bemoeien, is de deur van de kamer dichtgedaan en dicht gehouden. Onderwijl heeft de verdachte staan schreeuwen en hard tegen die deur staan bonken. Nadat de dochter van de verdachte was overgedragen aan een collega, hebben de hoofdagent en inspecteur de deur van de kamer geopend. Hierop kwam de verdachte schoppend en slaand naar buiten. Daarbij kreeg de inspecteur een harde schop in haar schaamstreek, waardoor zij veel pijn ervoer. Daarop heeft de hoofdagent de verdachte bij de linkerarm en zijn collega haar bij de rechterarm gepakt. De verdachte probeerde zich met grote kracht los te rukken en schreeuwde hysterisch. Toen zij naar de grond was gebracht, deed zij haar armen onder haar lijf, waarna is geprobeerd haar handen weer onder haar lichaam vandaan te trekken. Toen de hoofdagent met zijn rechterhand haar ogen wilde bedekken om haar te desoriënteren, heeft de verdachte zeer krachtig in de rechter wijsvinger van de hoofdagent gebeten, waardoor hij een hevige pijn voelde en het uitschreeuwde. Om dit geweld te laten stoppen heeft de collega de verdachte een aantal klappen op het hoofd gegeven en, toen zij hierop niet reageerde en nadat zij haar had gewaarschuwd, pepperspray gebruikt. Pas toen verslaptten de armen van de verdachte en kon zij worden geboeid. De vinger van de hoofdagent kwam los toen zijn collega druk op de schouder van de verdachte uitoefende. Blijkens het proces-verbaal van aanhouding hebben de hoofdagent en inspecteur de verdachte omstreeks 11:00 uur op heterdaad aangehouden op verdenking van overtreding van artikel 138 Sr.

Het hof ziet, anders dan de raadvrouw, geen goede reden om uit te gaan van een andere feitelijke gang van zaken dan door de bij het incident betrokken politieambtenaren is opgetekend. Niet alleen kan, zo blijkt ook uit het bepaalde in artikel 344, tweede lid, Sv, in de betrouwbaarheid van een proces-verbaal van een opsporingsambtenaar – dus ook in dat van hoofdagent en inspecteur – een bijzonder vertrouwen worden gesteld, maar bovendien versterken de bevindingen van de verschillende politieambtenaren elkaar en vinden deze weerklink in de verklaringen die medewerkers van De Walborg hebben afgelegd, zoals betrokkenen. Voor zover de raadvrouw bij de door haar gevoerde verweren is uitgegaan van een andere feitelijke gang van zaken, missen deze reeds om die reden doel.

Evenzeer anders dan de raadvrouw vermag het hof niet in te zien hoe de verdachte hier de inspecteur een harde schop in de schaamstreek heeft kunnen geven en zeer krachtig in de vinger van de hoofdagent heeft kunnen bijten, zonder opzet op het mishandelen van deze twee verbalisanten te hebben gehad. Dat de verdachte tot haar handelen zou zijn gekomen uit paniek, desoriëntatie en de bezorgdheid om haar dochter laat onverlet dat zij willens en

wetens tot geweldstoepassing is overgegaan. Het tot vrijspraak strekkende verweer wordt derhalve verworpen.

De raadvrouw heeft voorts aangevoerd dat de verdachte met vrucht een beroep kan doen op noodweer of noodweereces, omdat zij zich met haar handelwijze heeft verzet tegen haar onrechtmatige aanhouding; om die reden zou de verdachte moeten worden ontslagen van alle rechtsvervolging. Het hof begrijpt (gelet op de bij pleidooi gemaakte verwijzing naar het vonnis van de politierechter) dat de onrechtmatigheid er in de optiek van de verdediging in is gelegen dat de verdachte is aangehouden op verdenking van huisvredebreuk, terwijl zij in eerste aanleg van huisvredebreuk is vrijgesproken.

Ook dit verweer faalt. De hoofdagent en inspecteur hebben op basis van de informatie die zij kregen van de medewerkers van De Walborg, waaronder een leidinggevende, tot de conclusie kunnen komen dat jegens de verdachte een redelijk vermoeden van schuld terzake van huisvredebreuk bestond. Zij waren daarom bevoegd om de verdachte op die grond op heterdaad aan te houden. Dit wordt niet anders doordat de politierechter de verdachte later van het haar onder 1 tenlastegelegde heeft vrijgesproken (vgl. ECLI:NL:HR:2014:709).

Tot slot heeft de raadvrouw gesteld dat de kamer van de verdachte op onrechtmatige wijze is binnengetroten en de inzet van de pepperspray niet rechtmatig is geweest. Aan deze stellingen heeft zij echter geen (ondubbelzinnige) conclusie verbonden, zodat deze buiten bespreking zullen blijven.'

De Hoge Raad overweegt dat het hof het beroep op noodweer(exces) heeft verworpen en daartoe onder meer geoordeeld dat de stellingen van de raadvrouw dat de kamer van de verdachte op onrechtmatige wijze is binnengetroten en de inzet van de pepperspray niet rechtmatig is geweest, buiten bespreking zullen blijven omdat zij geen (ondubbelzinnige) conclusie heeft verbonden aan deze stellingen. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel, gelet op wat de verdediging heeft aangevoerd, niet zonder meer begrijpelijk is. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat het betoog van de verdediging erop neerkomt dat wat is aangevoerd over de onrechtmatigheid van het binnentreden en het gebruik van geweld door de politie tegen de dochter van de verdachte en daarna tegen de verdachte zelf, waaronder het gebruik van pepperspray, ook aan het beroep op noodweer(exces) ten grondslag is gelegd. De verwerping van het beroep op noodweer(exces) is dus ontoereikend gemotiveerd.

J.H.J. Verbaan, mei 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:763

Zaaknummer: 20/04216

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en C. Caminada

Advocaten: S.J. van der Woude en J.P.W. Temminck Tuinstra

Wetsartikelen: 300 Sr en 41 Sr

RECHTSPRAAK

Poging brandstichting van personenauto.

Poging brandstichting van personenauto.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie een serie van (poging tot) brandstichting is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat sprake is van een begin van uitvoering van het in de bewezenverklaring bedoelde misdrijf.

Het hof heeft ten aanzien van de beoordeling daarvan overwogen dat met betrekking tot het ten laste gelegde uit de gebezigde bewijsmiddelen volgt dat de verbalisanten de verdachte hebben aangetroffen op een donkere plek direct naast een personenauto, terwijl hij gehurkt op zijn knieën op de grond zat, donkere kleding en latex handschoenen droeg en een capuchon over zijn hoofd had. De verbalisanten hebben gezien en gehoord dat de verdachte toen verbalisant [1] naar de verdachte toe rende, iets onder de personenauto gooide, naar later blijkt een onkruidbrander met daaraan een gasfles. Bij de staandehouding van de verdachte roken de verbalisanten een sterke penetrante gaslucht rondom de personenauto en rondom de verdachte. Ook tijdens de overbrenging van de verdachte werd dezelfde penetrante gaslucht in het dienstvoertuig geroken. De verklaring van de verdachte dat hij mogelijk gestruikeld is over de onkruidbrander, dat hij hierdoor gehurkt op de grond zat en dat daardoor de penetrante gaslucht aanwezig was acht het hof – alleen al door het feit dat de verdachte latex handschoenen droeg – volstrekt ongeloofwaardig en het hof schuift deze verklaring dan ook terzijde. Gelet op deze uiterlijke verschijningsvormen is het hof van oordeel dat op grond van het gedrag en de handelingen van de verdachte er wel degelijk sprake is van het voor een strafbare poging vereiste begin van uitvoering dat gericht was op de voltooiing van de brandstichting van de auto.

De Hoge Raad overweegt dat voor een strafbare poging vereist is dat er gedragingen zijn verricht die kunnen worden beschouwd als een begin van uitvoering van het voorgenomen misdrijf. Dat is het geval bij gedragingen die naar hun uiterlijke verschijningsvorm zijn gericht op de voltooiing van het voorgenomen misdrijf. De vraag of sprake is van zulke gedragingen, laat zich niet in algemene zin beantwoorden. Het komt aan op een beoordeling van de

concrete omstandigheden van het geval. Algemene regels kunnen daarvoor niet worden gegeven.

Uit eerdere rechtspraak kan wel worden afgeleid dat een belangrijke beoordelingsfactor is hoe dicht de vastgestelde gedragingen bij de voltooiing van het voorgenomen misdrijf lagen, bijvoorbeeld in tijd en/of plaats, en hoe concreet deze daarop waren gericht. Daarmee wordt ook afbakening van de poging ten opzichte van de strafbare voorbereiding bevorderd. Verder kan het bij poging gaan om een samenstel van gedragingen, met inbegrip van die van eventuele deelnemers. De aard van het misdrijf kan van belang zijn, maar niet noodzakelijk is dat al een bestanddeel van het misdrijf is vervuld (vgl. ECLI:NL:HR:2021:388).

De Hoge Raad overweegt dat het hof in zijn bewijsvoering heeft gemotiveerd op grond waarvan naar zijn oordeel de 'poging' tot opzettelijke brandstichting van een auto bewezen is. Het hof heeft daarbij onder meer zijn vaststelling betrokken dat de verbalisanten de verdachte hebben aangetroffen op een donkere plek direct naast de in de bewezenverklaring bedoelde personenauto, hij op dat moment een gasbrander onder de auto gooide, en de verbalisanten een sterke penetrante gaslucht rondom de auto en rondom de verdachte roken.

De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat de door hem in aanmerking genomen feiten en omstandigheden in hun onderling verband en samenhang voldoende zijn om te kunnen spreken van een, voor een strafbare poging vereist, begin van uitvoering, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend is gemotiveerd. De Hoge Raad neemt hierbij in aanmerking dat uit de door het hof gedane vaststellingen volgt dat op het moment van de ontdekking de voltooiing van de door de verdachte voorgenomen brandstichting nabij was, ook al werd er nog geen vuur, beschadiging of brandspoor waargenomen.

J.H.J. Verbaan, mei 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-05-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:762

Zaaknummer: 21/00248

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 45 Sr en 157 Sr